

РЕШЕНИЕ

№ 6296

гр. София, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав,
в публично заседание на 12.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **7968** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от АПК.

Образувано е по жалба от И. А.-ЛНЧ-[ЕГН], с адрес: [населено място], ж.к.Н. 1 [жилищен адрес]0 чрез пълномощника си-адв.Р.Ш.-САК, със служебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, против Решение №4332р-49517 от 24.07.2023г. на Началник отдел ПП при СДВР, с която му е отказано издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство по заявление рег.№ 22022 от 26.06.2023г.

В жалбата се релевират оплаквания за незаконосъобразност на оспорения индивидуален административен акт. Сочи се, че са налице всички изискуеми предпоставки за издаването му и не съществуват пречките, предвидените в ЗДвП и Наредба № 1-157/01.10.2002 г. за постановления отказ. Искането към съда е да отмени обжалваната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител – адв.Ш., поддържа жалбата. Моли съда да отмени оспорения административен акт.Претендира разноси.

В съдебно заседание ответникът Началник отдел ПП при СДВР, не изпраща представител и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София – град, III отделение, 80-ти състав, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намери следното:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Административното производство е започнало по подадено до сектор ПП при СДВР, в съответствие с чл. 33, ал. 1 от ПИБДС, заявление вх. № 22022/26.06.2023г. за издаване на документ за самоличност на български гражданин – свидетелство за управление на моторно превозно средство, поради придобита от жалбоподателя правоспособност за управление на моторни превозни средства от категория В с изпитен протокол №2371 от 22.06.2023г. на ОО АА-С..

Със заявление вх. № 27098158/04.09.2019 г., подадено до отдел "ПП" - СДВР, представено като част от административната преписка, жалбоподателят е поискал да му бъде издадено СУМПС. Същият декларира, че е установил обичайното си пребиваване в Р България по смисъла на §6, т.46 от ДРЗДвП и че не притежава СУМПС издадено от държава членка на ЕС.И. А. е със статут на продължително пребиваващ в Р България, гражданин на ЕС, роден в И., притежаващ удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС №800118459 издадено от ДБДС и валидно до 14.03.2024г. Жалбоподателят има немско гражданство.

При тези данни с оспореното решение, ответният административен орган е отказал да издаде на заявителя СУМПС, поради наличие на пречки за това, визирани в чл. 151, ал. 5 и 6 от ЗДвП, а именно че лицето трябва да е пребивавало на територията на страната повече от 185 дни през последните 12 последователни месеца. Административният орган се е мотивирал с това, че при подаване на заявлението жалбоподателят няма обичайно пребиваване в Република България, съгласно изискванията на чл. 151, ал. 5 от ЗДвП.

От извършена справка за задгранични пътувания на И. А. за периода 26.06.2022г. до 26.06.2023г.-датата на подаване на заявлението, е установено, че през последните 12 месеца той е пребивавал в Р България общо 93 дни. Не са установени лични връзки на територията на страната, които да сочат тясна обвързаност с мястото, където живее. Жалбоподателят няма осигуряване по повод трудови връзки в България.

Съгласно чл. 50, ал. 1 от Закона за българските лични документи, българското свидетелство за управление на моторно превозно средство е индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на МПС, като съгласно чл. 51, ал. 1 от ЗБЛД, то се издава от органите на МВР на лица при условия и по ред, определен с акт на МС.

Съгласно чл. 159, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, Министерът на вътрешните работи определя условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство. В изпълнение на тази законова делегация е приета Наредба № I-157/01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на МПС, отчета на водачите и тяхната дисциплина /Наредбата/. Според чл. 4, ал. 1 от Наредбата, свидетелство за управление на МПС се издава от звената "Пътна полиция" при СДВР и ОДМВР, според постоянният адрес на лицето.

Изискването свидетелството за управление на МПС на лицата да се издават и подновяват /заменят/ от държавата – членка по обичайното пребиваване на лицата е визирано в чл. 7 § 1, б. "д" и т. 3 б. "б" от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20.12.2006 г., относно свидетелствата за управление на превозни средства. Това изискване е транспонирано в чл. 151, ал. 5 от ЗДвП, според която разпоредба СУМПС се издава на лица, които са установили обичайното си

пребиваване в Република България, за което обстоятелство подписват декларация. Както при първоначално издаване на СУМПС, така и при издаване на ново СУМПС, лицето – заявител следва да представи декларация, че обичайното му пребиваване не е в друга държава – членка на ЕС и че не е притежател на валидно свидетелство, издадено от държава – членка на ЕС /чл. 13, ал. 1, т. 6 и чл. 14, ал. 1 от Наредба № I-157/01.10.2002 г. на МВР.

В чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО е дадено определение на понятието "обичайно пребиваване", а именно това означава мястото, където дадено лице обикновено живее, т. е. повече от 185 дни през календарната година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат на тясна обвързаност на лицето с мястото където живее. Следването в университет или друго учебно заведение не се счита за смяна на обичайното пребиваване.

Правото на ЕС допуска правна уредба на държава – членка, съгласно която последната може да откаже да издаде свидетелство за управление, когато въз основа на неоспорима информация е установено, че към момента на заявяването за издаване на свидетелството за управление, заявителят не е отговарял на условието за обичайно пребиваване, предвидено в чл. 7 § 1 б. "д" от Директива 2006/126/ЕО. Тогава когато са налице неоспорими доказателства, че някое от изискванията за придобиване на свидетелство за управление, заложено в посочената директива и в националното законодателство, не е изпълнено, органът може да откаже издаването на свидетелство за управление и да откаже признаването на свидетелство за управление, издадено в държава – членка, която е допуснала пропуск при неговото издаване.

В конкретния случай административния орган не е събрал категорични данни, че лицето не е пребивавало в Република България 185 дни през последните 12 месеца. Такива не се сочат и в декларацията от жалбоподателя. Ответникът не е извършил и съответните действия да провери било то чрез посещение на посочения от лицето постоянен и настоящ адрес на територията на Република България, било то чрез разпит на негови близки роднини, съседи за времето, през което същия е бил на адреса си или не. В този смисъл, съдът приема, че не са налице безспорни доказателства, че "обичайното местопребиваване" на М. е извън Република България. В съдебно заседание е разпитана свидетелката Х. К.-приятелка на жалбоподателя, с която се твърди, че живее. Съгласно свидетелските показания той живее с К., има регистрирана фирма в Р България и се представя предварителен договор на негово име за закупуване на жилище.

От изложеното по – горе е видно, че в хода на административното производство са допуснати нарушения на административно производствените правила, като не са спазени чл. 35 и чл. 36 от АПК, изискващи изясняване на всички факти и обстоятелства от значение за случая, довели и до нарушение на материалния закон.

Изхождайки от горното, настоящият състав на съда счита, че са налице сочените в жалбата основания за отмяна, поради което същият ще уважи жалбата, като върне преписката на административния орган за ново произнасяне, съобразно указанията и тълкуването на закона, дадени в мотивите на решението.

При този изход на спора основателна е претенцията на жалбоподателя за присъждане на съдебни разноски, с оглед на което ОПП при СДВР следва да бъде осъдена да заплати на И. А. направените съдебни разноски в размер на 910.00лв.за което са представени доказателства.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК,

Административен съд-С. – град, III отделение, 80-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба от И. А.-ЛНЧ-[ЕГН], с адрес: [населено място], ж.к.Н. 1 [жилищен адрес]0 чрез пълномощника си-адв.Р.Ш.-САК, със служебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, Решение №4332р-49517 от 24.07.2023г. на Началник отдел ПП при СДВР, с която му е отказано издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство по заявление рег.№ 22022 от 26.06.2023г.

ВРЪЩА преписката на административния орган – Началник отдел "ПЪТНА ПОЛИЦИЯ" при СДВР, за ново произнасяне по заявлението на И. А.-ЛНЧ-[ЕГН] с рег.№ 22022 от 26.06.2023г., съобразно указанията по приложението на закона, дадени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА отдел ПП при СДВР да заплати на И. А. направените съдебни разноски в размер на 910.00лв.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от същото.

СЪДИЯ: